

KIS LAP

AZ ELSŐ LÉPÉS. (lásd 223. l.)

PISTIKA ISKOLA-KALANDJAI.

I.

Azon este, midőn Pestre a nevelő - intézetbe megérkezett, ugyan csak fáradt volt Pistika; egész nap uton volt, messze földről hozták iskolába s annyira kimerült, hogy szinte sápadt volt. Otthon kedves jó mamája, ha így látta volna, bizonyosan ágyba fekteti, ápolgatja; hanem itt a nevelő intézetben nem szabad többé gyermeknek lenni, itt már vitézül kellett magát viselnie.

Nem is szólt Pistika egy szót sem; de midőn az intézet igazgatója látta, mennyire ki van fáradva: meghagyta Pistikának, menjen korábban aludni, mint a többi fiuk; Pistika tehát illedelmesen jó éjt kívánt s hálószobájába ment.

Nagyon szomorú és kedvetlen volt annyi ismeretlen fiu közt, kiknek egyikét sem ismerte s mikor magára maradt: jó szülei, kis testvére, meg a kis Pumi kutya mind eszébe jutottak, úgy mint az is, hogy otthon mily kellemesen folytak napjai, — s hiába akarta magát legyőzni, utoljára is bizony könyezni kezdett. Hanem aztán letörölte könnyeit, imádkozott szüleiért s mert okos, derék fiu volt, csakhamar vigasztalóbb gondolatok jöttek fejébe.

„Milyen pompás lesz majd,“ gondolá, „ha nem sokára megjönnek

az ünnepek s hazamegyek néhány napra. Igyekezni fogok jól tanulni, hogy jó bizonyítványt kaphassak s akkor aztán lesz ám jó dolgom otthon!“

E gondolattal behunyta szemeit s nem sokára szépecskén elaludt.

Jó ideig aludt már Pistika, midőn a többi fiuk is aludni jöttek; lefeküdtek anélkül, hogy új pajtasukat fölébresztették volna, s egy ideig, míg mindenki lefeküdt a házban, csendesen is voltak; de nem aludtak ám azért a pajkos fiuk, hanem szegény Pistika rovására gonosz csinyen törték fejüket. Mikor már mély csend uralkodott a házban, egyszerre suttogás támadt a fiuk közt, halkán fölkeltek ágyaikból s az egyik megszólalt:

„No fiuk, fogjunk hozzá a koronázáshoz, már ideje.“

„Nem lesz baj? Nem fognak meglepni?“ kérdé Gyuri, ki igen félénk, gyáva fiu volt.

„Mindnyájan alusznak már, az igazgató, a tanárok, a cselédség — nincs mitől félni,“ válaszolt az előbbi.

„Hát fogjunk hozzá,“ szóltak a többiek.

Nagy csendben fölkeltek mindnyájan, félig felöltöztek s aztán az, ki először szólott volt s kinek Berczi volt a neve, behozta az előszobából a mosdótálat és egy nagy szivacsot mártott bele.

„Nézzétek fiuk,“ szólt Berczi, „a víz csupa jég. Ma ugyan nem szeretném, ha engem koronáznának.“

„Biz én nem tűrném el egy zsák pogácsáért sem,“ szól Gyuri.

„Fogjunk hozzá, fogjunk hozzá!“ szóltak többen s Berczi a jéghideg vízzel teli tálat Pistika ágyához vivén, a szivacsot tele vette vízzel s aztán Pistika fejére facsarta ki.

Pistika fölrezzent s ijedten ugrott fel ágyában.

„Mi ez? Mit csináltak velem?“ kiáltá.

„Csendesen! Egy szót se! Hallgass!“ kiáltoztak a fiúk s aztán megragadván őt, kiemelték az ágyból.

„És most figyelj reám,“ szól Berczi a reszkető Pistához; „nevelő-intézetünkben szokás, hogy minden új pajtást ily módon megkoronázzunk.“

„Koronázd meg!“ szóltak a fiúk.

Berti újból bemártotta a szivacsot és több ízben kifacsarta Pistika feje fölött. Szegény Pista, midőn a jéghideg víz végig csorgott testén, ugrándozott, igyekezett szabadulni kinzői kezeiből, hanem ezek sokan voltak s erősen fogva tartották.

„Most pedig velünk jössz,“ szól Berczi, „be fogjuk járni a szobákat, hol pajtásaink fekszenek, mindegyiket körül kell sétálnod és üdvözölni a fiukat. De jól vigyázz, hogy ne kiabálj, ne lármázz és zajt ne üss, mert így el volnánk árulva. Az igazgató minket megbüntetne ugyan, de majd kegyetlen bosszút állanánk rajtad. — Pali, menj és nézz körül, rendben van-e minden?“

Pali kiment s csakhamar visszaszajött.

„Minden rendben van,“ szól, „a fiúk ébren vannak és várnak.“

„Tehát menjünk,“ szól Berczi s a nagy szivacsot Pistika fejére tette.

„Előre, István király!“ szóltak a fiúk és tolták előre Pistikát, ki bizony nagyon kevésbé hasonlított egy királyhoz, mert föl sem volt öltözve s fejről a szivacsból végig csorgott hátán a víz.

Egyik fiú, gyertyával kezében előre ment, utána Pista és ugy a többiek, mind lábujjhegyen lépdelve, hogy zajt ne üssenek. Pistikának nem nagyon tetszett a pajkos tréfa, borzongott a hideg víztől, de azért egy szót sem szólott többé.

„Azért nem fogtok sirni látni,“ gondolá. „Megmutatom, hogy kifogok rajtatok.“

Igy végig jártak valamennyi hálósobában, hol a fiúk feküdtek. Az, ki gyertyával kezében ment elől, minden szobába e szavakkal nyitott be:

„Itt jön a koronás király!“

Ezután Pistikának be kellett lépni, körüljárni a szobán és köszönteni minden fiúnak, ezek pedig nevetve feleltek és tréfát üztek vele.

Végre aztán ismét visszajutottak szobájokba s Pista valóban nem bánta, hogy vége a mulatságnak. Egész testében reszketett a hideg víztől, sietett is száraz fehér ruhát váltani s aztán csendesen lefeküdt.

(Folytatása a 214. lapon.)

HATTYUK A TÓBAN. (lásd 214. l.)

PÁVA URFI. (lásd 215. l.)

(Folytatás a 211. laphoz.)

„No, ez jó tréfa volt, ugy-e fiuk?“ szolt Berezi, ki mindenben vezér volt. „Hanem Pista derék vitéz, jól megállotta a próbát.“

„Derék legény vagy, pajtás.“ szoltak a többiek s aztán jó éjt kívántak neki.

Pistika is „jó éjt“ mondott, de ugy találta, hogy ő neki bizony cseppet sem volt mulatságos ez a pajkos tréfa.

II.

Miután egy pár hét lefolyt, Pistika megszokta az életet a nevelő-intézetben, megismerkedett pajtásai-val s megnyerte a tanárok szeretetét, mert nagyon szorgalmasan tanult. A fiuk közül majdnem mindnyájan jó barátai voltak, csak egy volt ellensége, Gyuri, és pedig azért, mert Pistika egyszer épen akkor jött a kertbe, midőn Gyuri egy beteges kisebb fiut, Bélát, ütni, kinezni kezdett. Pista közbelépett s eleintén szépen kérte, ne bántaná; de mikor Gyuri nem engedett, Pista védelmére kelt kis pajtásának s ketten aztán amugy igazában elpáholták Gyuri urfit, kit aztán az igazgató is megbüntetett, mert az eset tudomására jött.

Ezen esemény után a kis Béla nagy barátja lett Pistának, de Gyuri meg épen oly haragos ellenségévé vált s mindig azon törte fejét, hogyan állhatna boszut rajta. A többi fiuk azt mondták, hogy birkozzanak s a

ki legyőzi a másikat, attól kell bossánatot kérni az ellenfélnek; Pista, bár kisebb volt, ráállott s bátran meg akart birkózni. De Gyuri gyáva, félék fia levén, nem akart ráállani s másféle boszuságra gondolt.

Volt Gyurinak egy jó pajtása, Miska, ki szintén ellensége volt Pistának, mert ez jobban tanulván, az iskolában elütötte őt helyéről. Miska és Gyuri tehát együtt gondolkoztak a fölött, hogyan töltsék ki boszujokat s nem sokára ki is találták.

Egyszer, midőn egy kertben sétáltak a fiuk, Gyuri és Miska azt mondták a kis Bélának, hogy a kert hátsó részében egy nagy fán madárfészek van, könnyű is hozzáférni, jöjjön velök, majd kiszedik a tojásokat.

(Folytatása következik.)

HATTYÚK A TÓBAN.

(Képpel a 212. l.)

Hullámszik a tó tüköre,
Reng a ragyogó lemez.
Fehér tollát borzolgatva,
Rajta két hattyú evez.

Tollukon nem látsz pecsétet,
Olyan tiszta, oly fehér,
És oly puha, olyan finom,
Hogy a hóval is fehér.

De azért, hogy mi a partján,
Itt a szárazon lakunk:
Mint e kedves, fehér hattyuk,
Mi is oly tiszták vagyunk.

ÁLMOS ZSUZSIKA.

(Képpel a 216. l.)

ZSUZSIKA igen kedves, csinos leányka volt, jól is tanult, csak egy nagy hibában szenvedett: nem tudott reggel kibujni az ágyból, úgy szeretett heverészni, lustálkodni, hogy gyakran igazán szigoron kellett mamájának öt fölkelésre inteni.

Történt egyszer, hogy a király a városba érkezett s ennek ünnepelésére korán reggel nagyszerű katonai parádé rendeztetett. Az iskolában, hova Zsuzsika járt, a leányok napok óta csak e parádéra készültek mert ilyen a városban még nem láttak és Zsuzsika az ünnepély előtti este kérte anyját, engedje neki is megnézni a nagy parádét.

„Jól van,“ szolt anyja, „csak kelj föl idején.“

Másnap reggel hat órakor anyja költögeté Zsuzsikát, hogy öltözzék, ha a parádéra akar menni.

„Hány óra?“ kérdé Zsuzsika.

„Hat elmúlt.“

„Oh! még egy félórácskát alhatom,“ szolt Zsuzsika nagyot nyujtózva, a falhoz fordult és elaludt.

Anyja hagyta aludni. Mikor a nap már magasan állt az égen, ismét felköltötte Zsuzsikát.

„Már fölkeljek?“ kérdé ez álmosan. „Igaz, a parádéra kell készülni — ámbár — azt hiszem, még ráérünk.“

„A parádéra?“ szolt anyja.

„Azért már nem kell sietned. mert annak már régen vége van. Ott voltam én is, a papa is, meg a te pajtásnőd, Mariska, Juliska, Fannika és még sokan. A parádé igen nagyszerű volt. Ilyet soha sem láttunk még. Mindenki kérdezte, hogy te mért nem jöttél s én kénytelen voltam megvallani, hogy te inkább töltöd alvással az időt.“

Zsuzsika elpirult, majd könyezve rejté el arcát a vánkosba. Sajnálta, hogy a szép ünnepélyt nem látta és szégyelte, hogy az emberek tudják, miért nem látta. Igyekezett is aztán elhagyni rossz szokását s nemsokára amyira jutott, hogy mindig ő volt első kint az ágyból.

PÁVA URFI LEVELE.

(Képpel a 213. l.)

Kedves Forgó bácsi!

Láttam, hogy a „Kis Lap-“ban sokféle állatkának és madárnak engedett már beszélni, most hát én is bátor vagyok szólni, hogy leírjam magamat azon kis olvasók számára, kik talán még nem ismernek jól. A nevem páva. őseim hajdanában Indiából vándoroltak szét az egész világba, de családunk legszebb tagjai még most is a szent Ganges partjain laknak, s egyáltalában nem szeretjük az olyan vidéket, hol nincs meleg.

Tollazatunk a legpompásabb színeket mutatja s hosszú farktollaink oly gyönyörűek, hogy le sem tudnám írni. Van családunknak egy ága, mely tiszta hófehér. Azon sajátságunk is van, hogy mikor jó kedvűek vagyunk, farkunkat legyező-alakban szétterjesztjük s ekkor

még szebbek vagyunk. Fájdalom, hogy szárnyaink gyöngék s nem igen tudunk röpködni; ellenben lábaink erősek, csak-hogy csunyak is, a mi nagyon bosszantó. — Hajdanában nagyobb becsben tartottak,

mint most s egy sült páva, pompás tollazatával együtt főttálalva, a királyi asztalok díszét képezte. Most már senkinek nem kell a mi husunk, a mi egy-részt sértő ugyan ránk nézve, de más-

ÁLMOS ZSUZSIKA. (lásd 215. 1)

felől meg igen okos dolog, mert így legalább nem kerülünk a szakácsné kezére, mint a tyúk, liba és kacsa.

Remélve, hogy Forgó bácsi kiadja ezen kis ötleirást, maradok tisztelője

A PÁVA.

szemő

törve
gyitl
szár
masi
Beá
zelé

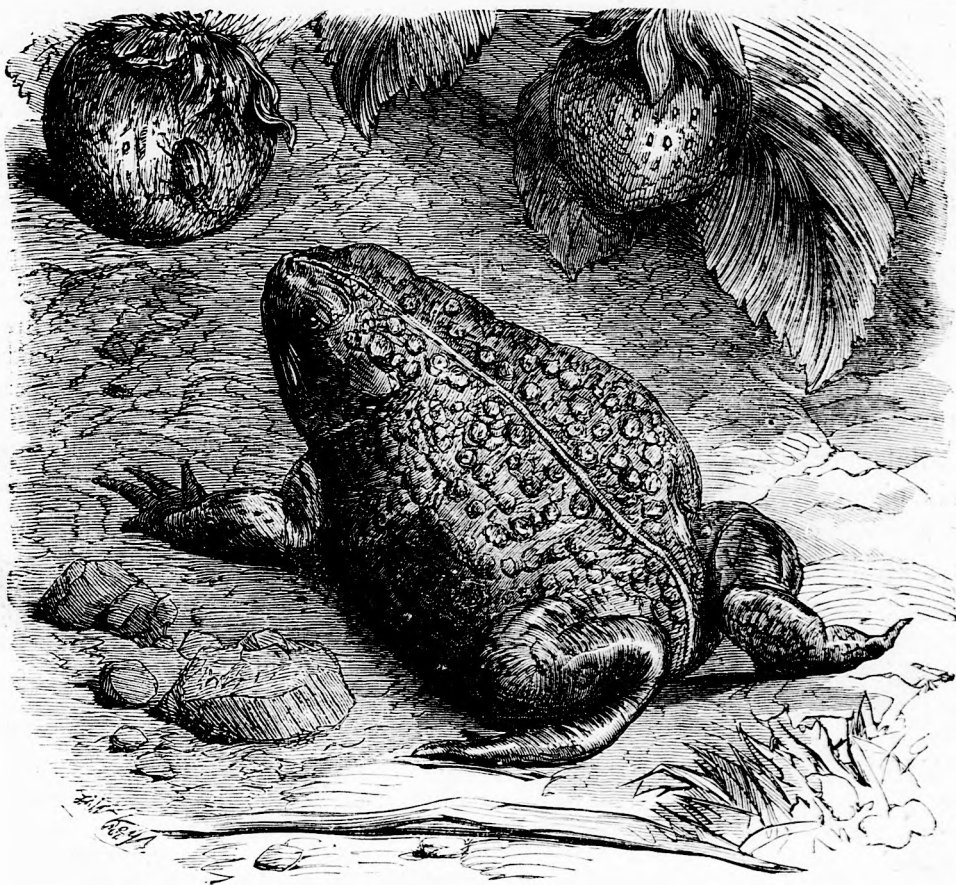
A BETEG BÉKA.

EGY SZÉP nyári napon Zsuzsika sétálni ment anyjával, s a mint az uton haladnak, egy holtnek látszó béka akad szemökbe.

„Nézd csak, Zsuzsikám, egy szegény beteg béka!”

„Jaj de csunya! Jaj, nem állhatom a békát, olyan undok! Aztán, — már nem is él!”

„Dehogy nem! Csak beteg. Látod, most mozog, fölnéz, de szeme egészen bágyadt, teste össze van

törve. Megkisértjük, talán meggyógyíthatjuk; ha itt hagyjuk a poros száraz uton, bizonyosan elvész; alkalmasint pajkos gyermekek dobták ide. Beáztatom ezt a rögöt vízbe s közelébe teszem, — így.... ha föl-

kapaszkodik rá, a fű közé tesszük hűvösre s ott bizonyosan meggyógyul. Látod, most már fölkapaszkodott a rögre, most ide teszem a sövény alá a fűbe. Meglátod, mire visszajövünk, egészen más lesz.”

Ezzel tovább sétáltak s mintegy félóra mulva ismét visszajöttek az uton.

„Nézd csak, Zsuzsikám, nézd a mi beteg békánkat!“

„Oh! ez az? Hiszen egészen meghizott és szemei szinte ragyognak. Most már igazán nem olyan csunya. De hát mitől hizott meg ennyire, mama?“

„Nem hizott meg, hanem itt járt a harmatos fűben s ettől föl-duzzadt, mert a béka bőrén át veszi be a nedvességet. Eső után mindig láthatod, hogy ugrálnak a fűvön; száraz időben pedig a földbe bujnak. Az pedig hiba, ha a gyermekek a békát csunya külseje miatt üldözik, kinozzák; mert a béka nem vét senkinek, nem is tesz kárt, sőt hasznos állat, mert legyekből, rovarokból s más olyan apró állatokból él, melyek a növényeken rágódnak. Ezért nem szabad pajkosságból bántani a békát, sőt segíteni kell rajta ha baja esett.“

TINIKE UTAZÁSA AMERIKÁBA.

TINIKE föltette magában, hogy Amerikába utazik. Nem mintha tudta volna, hol van Amerika, vagy akár csak azt is, micsoda az az Amerika, — mert Tinka még csak öt éves volt s így nem nagyon ismerte a geografiát; de mindig hallotta testvéreitől vasárnap és ünnep-napokon, hogy

nagyon pompásan mulattak Amerikába; a fiuk tudniillik a kert egyik részét elnevezték Amerikának és játszottak „Amerikát.“ Hanem Tinike nem játékból akart Amerikába menni; komolyan, igazán föltette magában s gondosan őrizte a titkot, hogy valaki meg ne tudja, milyen nagy dologban tőri a fejét.

Sokáig várt a jó alkalomra, s egyszer végre megkísérté; de ekkor belesült egy almás kofa miatt. Egy reggel tudniillik, alig hogy felöltözött s látta, mily gyönyörű nyári nap van, kilopózott s szobából, le a lépcsőn s ki az utcára. Mikor az utcán volt, vissza sem nézett, hanem csak sietett előre s ki tudja hova nem jutott volna, ha egy uteza sarkán meg nem pillant egy almás kofát. Oly gyönyörű almák intettek ott, hogy Tinka ellenállhatlan vágyat érzett utánok s ez eszébe jutattá, hogy utközben meg is fog éhezni tehát pénzre lesz szüksége, hogy vehessen valamit. Volt otthonn egy kis bársony táskája, s ebben néhány fényes tizeske, melyet ajándéku kapott; ezért jó lesz visszamenni, gondolá.

Meg is fordult s nem sokára ott-hon volt; észrevétlenül beosont a szobába s előkereste, aztán ismét utnak indult. De szerencsétlenségére a kapu alatt szembe jött a szakácsné s nem eresztette az utcára. Ekként Tinike szomoruan visszatért s eltökélte magában, hogy máskor majd jobban rendezi a dolgot. Nem sokára talált is rá alkalmat.

Egy délután Tinike sétálni ment a kertbe Laczi testvérevel s a dajkával, ki egy egészen piczi babát vitt karján. A kert egyik ajtaja utcára nyílt s Laczi pajkosságból kinyitván az ajtót, Tinikével együtt kiszökött s becsapta az ajtót, úgy hogy a dajka maga maradt s kertben.

Mi történt aztán, majd a jövő számban beszélem el.

NYU

ágyac
netnel
délber
biztos
rokon
részes

vagy
bajus
keser
sován
kodni
körme

kérde
inkáb
szaba
kénye
ezek
ság p

NYULACSKÁK A SZABADBAN.

Nincs jó meleg istállójuk, puha ágyacskájok, melyben egész nap hevernetnek, nem is hozzák nekik reggel, délben, este készen az eledelt, nem védi biztos ajtó az álnok róka ellen, — míg rokonaik, a házi nyulak mindebben részesülnek.

A vad nyulacska maga szakállára, vagyis mivel szakállá nincs, a maga bajuszára gazdálkodik kint az erdőben, keservesen kapargatja ki a hó alól a sovány gyökereket s ugyancsak ova-kodnia kell, hogy farkas vagy róka körmei közzé ne kerüljön.

És mégis, — ha meg lehetne kérdezni tőlök, azt felelnék, hogy ők inkább megtartják sok bajjal járó szabadságukat, mintsem a házi nyulak kényelmes helyzetével fölcserélnék. Mert ezek rabok, ők pedig szabadok, a szabadság pedig a legnagyobb kincs e földön.

FURCSA KOCSIKÁZÁS.

(Képpel a 224. l.)

Itt repül a furesa batár.
Csak úgy tűn a mesgye, határ.
Csiga-héjből való hintó,
Kellemesen ingó-ringó —
Gyi te sárga, gyi te bogár
Gyi te sárga cserebogár!

Hová hova, ily kényesen?
Tündér-fiu, felelj nekem.
Megyek virágrvármegyébe
Annak is a közepébe.
Gombaházba uzsonnára
Hítt a tündérek királya.
Tündér-gyerek hajtsad sebben
A nyomodban darázs rebben.
Zimmeg-zümmög, zizeg-rezeg
Bizony megesip, tündér-gyerek!

Gyi te sárga, gyi te bogár,
Gyi te sárga cserebogár!
Ha nem bírja a lábatok,
Szárnyatokra felkapjatok!

Alig hogy e szót kiejti:
Bogár a szárnyát kifejti,
Zirr — Zürr, egy-kettőre
Felkapják a levegőbe.
Tündér-hintó gyorsan halad,
Darázs uram be elmarad!
És tündérke-pajtásával
(Kit utfélről vitt magával)
A kocsizó tündérgyerek
Egy kis percznek elmúltával
Gombaházba megérkezett

NE FÉCSEGJETEK!

Szövege a „KIS LAP“-ból.

Dallama SAMU bácsitól.

Mérsékelve.

f Csitt! ha mon-dom, ron-tom, bon-tom! fi - uk ne fe - cseg-je - tek!

Hogy mond-ja a két-szer ket-tő? Itt ke-zem-ben itt a vesz-szó

mind-járt ki-hajt, gye-re-kek! Pi - ros al-ma, csi-pős faj-ta,

szu-rós kör-te te-rem raj-ta. No csak jól vi - gyáz-za-tok,

ki ne hajt-son raj-ta-tok! No csak jól vi - gyáz-za-tok,

ki ne hajt - son raj - ta - tok!

GILI-MADÁR A BÖRTÖNBEN.

Gerlicze madaram, kis gilikém
Itt a kosárba keserg a szegény,
Fogd: nesze tiszta, piros buzaszem,
Szívesen adja kicsinyke kezem.

Itt a kalácsom is, ha szereted.
Nem csiped ám te meg a kezemet.
Itt a czukorka is, hogy ha szeretsz.
Mondd gilikém, te mért keseregsz?

Mindenem a mi enyém tied is!
Szomjazol? Akkor adok tejet is!
Oh, de te búgsz, de te egyre epedsz —
Mondd gilikém, mi bajod? ha szeretsz.

„— Jó kisasszonyka azért epedek,
Mert a szabadba ki nem mehetek.
Szárnyaim ah. zsugorodnak emitt,
Szívem ohajtja a kedveseit.

Ott ama tölgyfa sudár tetején,
Ott van a fészke, amott lakom én.
Párom is ott s kicsi gerle-fiam,
Bugnak a tölgy sűrű ágaiban!”

Emmike szíve megindul ezen.
„Én kibocsátlak, emitt a kezem!”
Nyílik az ablak, a gerle repül —
Emmike szíve sajogva örül.

KIS TŰ KEZDI, FARKAS VÉGZI.

— Gyulai Pál meséje. —

UNJA magát, rozsdásodik
Egy kis tű a fiókban:
Egyet gondol és elindul
Vándorolni világba.

Város végén találkozik
A hengerő tojással:
„Hova, hova édes tücském?”
„Vándorolni!” „Én is ugy,
Mert a gazdám, én rossz gazdám
Világ-végig sem költ ki.”

Mennek, mennek: a kakas is
Úti társul szegődik,
Ő is unja gazdáját, mert
Egy esztendő óta már
Nem sok haszna, ette haszna
És aludta bére sincs.

Mennek, mennek, dél felé egy
Kiszáradott patakban
Meglátnak egy szegény rákot
A melegen kinlódni.
„Nem tartanál te is velünk?”
„Ej, de hogy nem, barátim!
Bárcsak estig be tudnátok
Fullasztani a vízbe.”

Mennek, mennek: délután egy
Leézetett legelőn
Ismét látnak, meglátnak egy
Deres csikót búsulni:
„Mit csinálsz itt?” „Hát ehetném,
S enném is, ha volna mit.”
„Jere velünk, jobb dolgod lesz!”
„Annyi mint az, nem bánom.”

Mennek, mennek: alkonyatban
Feléjük tart egy ökör.
„Honnét, hova?” „Megszöktem mert
Fősvény gazdám kórón tart.
Fogadatok czimborának
Jó szerencse fejében!”

Mennek, mennek; késő este
Beérnek egy erdőbe.
Az erdőnek közepében
Üres kunyhót találnak,
S a kunyhóba mind a hatan
Megszállanak éjjelre.
A tű mindjárt az ajtószeg
Kendőjébe szuródik;
Tojás bebú a tűzhelyen
A jó meleg hamuba;
Kakas büszkén, a mint illik,
Felpattan az üllőre;
Rák igyekszik s bele csuszszan
A vízzel telt cseberbe;
Deres csikó szép csendesen
Ajtó mellé húzódik;
Az ökör meg, úgy mint otthon,
Elnyúlik a pitvarban.
Csak hamar a fáradságtól
Mindnyájan elaluszna.

Éjféltkor a házi gazda,
A vén farkas, haza jó;
Ámde gyorsan visszaugrik,
Hogy belépett a kapun.

„Terिंगette! idegen bűz
Csapta meg az orromat.
Nézzétek meg, jó fiam,
Mi van ott benn a házban?”
A nagyobbik meg is indul,
El is megy a pitvarig,
Próbálgatja, tapogatja,
Be-beüti az orrát,
De az a bűz, idegen bűz
Facsargatja iszonyún.
„Jere te is, édes öcsém,
Ne félj semmit, menj elől,
Ifju vagy, az ifju ember
Szükséges, hogy próbáljon.”
Elindul a középső is,
Be is megy a pitvarba,
De nem soká ismét kijő
Sebesebben, mint bement.
„Jer kis öcsém, ne félj semmit,
Menjünk együtt, követlek.”

Elindul a legkisebb is,
 Meg sem áll a pitvarban,
 Hanem bemegy a szobába,
 S gyertyát akar gyújtani.
 Az újjával, kénygyertyával
 Pizskálgat a hamuban,
 De a tojás fogja magát
 Szembe lövi mérgesen.
 „Az istenért!” egy kis vizért
 Neki ront a csebernek,
 Hát ott a rák ollójával
 Összevágja a kezét.
 Törülközni, bekötözni
 Oda fut a kendőhöz.
 Ott meg a tű hegybe fordul
 És megszúrja hirtelen.
 Szaladna most, szalad is már
 A hogy' lehet ki felé,
 Ott a csikó úgy hozzá rug,
 Hogy az ajtón kiheppen.
 Künn is csak egy kissé nyugszik,
 Mert fölébred az ökör,
 Jól nekidőf és bundástól
 Kihányja az udvarra.

Lárma támad szörnyű lárma,
 Hangzik bele az erdő;
 Az ökör bög, csikó nyerit,
 Kukorékol a kakas.
 Ucczu neki, ved el magad,
 Szaladnak a farkasok.
 Legjobban fut, legelől fut
 A legkisebb legbátrabb;
 Mig a világ, széles világ
 Ilyen futás nem történt.
 „Megálljatok! — kiált a vén —
 Ne legyetek oly gyávák.
 Hát mi történt, benn a házban,
 Teremtette, mi történt?!”

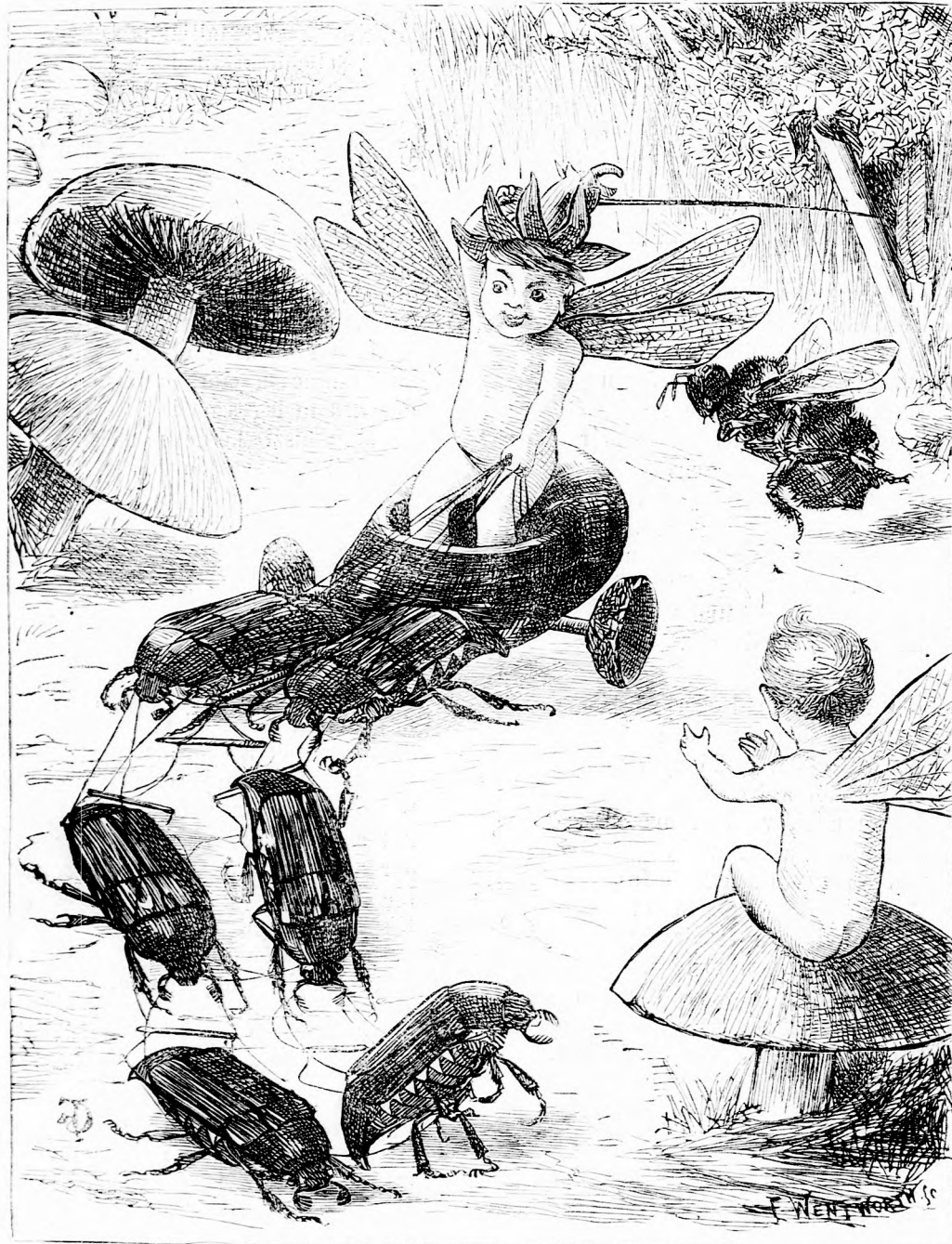
Egyik sem szól, csak futtában
 A legkisebb nyöszörgi:
 „Jaj, jaj, ne kérdezd,
 Puskás ló puskával,
 Banya szúr tűjével,
 Szabó vág ollóval,
 Fölvesznek lapátra,

Löknek vasvillával,
 Mégis a padlásról
 Mind csak azt kiáltják:
 „Add feljebb krikiki!”
 Hadd üssem krikiki!”
 Jaj, jaj ne kérdezd!”
 „No ha ugy van, hát csak fussunk!”
 Meg sem állnak más nap is,
 Nem is térnek vissza többé
 Soha a kis kunyhóba,
 Nem is mernek építeni
 Más erdőben sem kunyhót.
 Azóta él szegény farkas
 Künn a szabad ég alatt,
 Azóta nincs a jámbornak
 Csendes meleg szobája.
 Ki nem hiszi kérdezze meg
 Magától a farkastól.

AZ ELSŐ LÉPÉS.

(Képpel a czimlapon.)

Áll a baba, áll.
 Jár a baba, jár.
 Izeg-mozog piczi lába
 Szerte-széjjel a szobába.
 Kapaszkodik ahogy lehet
 S ha elbukik, nagyot nevet.
 Áll a baba, áll.
 Jár a baba, jár.
 Ide hozzám
 Kis babácskám.
 Ide ide, az ölembe,
 Így, te kedves ügyetlenke.
 Áll a baba, áll.
 Jár a baba, jár.
 No csak álljon, no csak járjon
 Azon a két kicsi lábbon.
 Erősödvé, lábra kapva
 Szép lassacskán így nő nagyra.
 Nagyra mint a bátyja, néne,
 Majd szaladva — majd csak lépve.
 Áll a baba, áll —
 Jár a baba, jár.

FURCSA KOCSIKÁZÁS. (lásd 219. l.)

Kiadatott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József ter 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡